

1921—1922 og Arbejdsløshedsloven af 1924, hvor det ikke alene er den ordinære Arbejdsløshed, men ogsaa den ekstraordinære, der omfattes af Lovforanstaltninger. Naar Forholdene ligger, som de gør, med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelse, naar det ligger saaledes, at vi med en saa stor Arbejdsløshed, som vi har i Øjeblikket, dog i Arbejdsløshedsfonden har Midler til at imødegaa den lige indtil 1. Juli, saa hænger det jo netop sammen med disse Foranstaltninger, som er truffet fra Venstres Side gennem Arbejdsløshedslovgivning, Foranstaltninger, som samtlige politiske Partier har givet deres Tilslutning, ogsaa de, der i dette Øjeblik staar og vil lave dem om og siger til Venstre, at vi ikke føler noget Ansvar overfor de arbejdsløse. Det turde være, at vi føler lige saa meget Ansvar overfor de arbejdsløse som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard henviser til sine Udtalelser ved Lovforslagets første Behandling, hvor han den Gang mente at have peget paa, at der kunde stilles Krav ogsaa til de interessede Parter. Ja, jeg for mit Vedkommende havde gennemlæst det ærede Medlems Ordførertale, og jeg troede, det var i Ordførertalen — den, som jo dog skulde give Udtryk for hans Partis Standpunkt —, at man fandt disse Udtalelser. Og jeg for mit Vedkommende havde intet fundet herom i Ordførertalen. Men nu er det rigtigt, som den ærede Ordfører siger, at paa et senere Tidspunkt har han givet en Antydning af dette i Forbindelse med Burmeister & Wain og „Frederik den VIII“: Men jeg skal sige det ærede Medlem, at i sin Ordførertale holdt han sig ganske borte fra dette, og dér var han varmt begejstret for Lovforslagets Princip, som han egentlig antydede at han selv havde opfundet. (Dahlgaard: Jeg talte som Ordfører hele Tiden). Ja, men det ærede Medlem holdt en Ordførertale; og den plejer at være Udtryk for Partiets Anskuelse i betydningsfulde Spørgsmaal; og dér undgik det ærede Medlem ganske at komme ind paa dette. Men det er jo for øvrigt ligegyldigt; nu er det ærede Medlem kommet ind paa det, og det kan kun glæde os. Men vi ved ogsaa udmærket godt, hvorfor det ærede Medlem er kommet ind paa det; det er, fordi han ikke turde gaa ud til de danske Husmænd og fortælle, at saadanne Krav vil det radikale Venstre ikke være med til at stille, for saa vilde der utvivlsomt komme til at blæse en skarp Vind imod ham paa samme Maade som i sin Tid imod

det ærede Medlem Hr. Rode, da han var alt for ivrig for Importregulering.

Videre fremsatte det ærede Medlem en Udtalelse om Landstinget, som jeg gerne vil sige to Ord om. Landstinget! — det var det ærede Medlems Opfattelse —: Bare vi kunde faa hobet saa meget over til Landstinget som muligt, saa skulde Landstinget sidde paa det, og saa skulde der rejses en Stemning mod Landstinget, som nok skulde omstyrte Landstinget, naar vi igen kom til Landstingsvalg. Det var den korte Mening af den lange Tale. Men det forekommer mig, at den højtærede Regering har ikke noget at beklage sig over med Hensyn til Landstinget; Landstinget har været et elskværdigt Ting overfor Ministeriet. Jeg minder om, at da Regeringen fremsatte sit første Valutaforslag, som det ikke kunde faa gennemført, hvilede det dels paa Importregulering og dels paa Formueafgift — for ikke at sige Formuekonfiskation bruger jeg det andet Udtryk. Hvorledes gik det med det? Formueafgiften blev kvalt i Folketinget, og Importreguleringen blev kvalt i Landstinget; saa hvis Regeringen skulde have Grund til at vende sig med Vrede mod noget af de to Ting, saa synes jeg, den skulde vise et barsk Ansigt til begge Sider og ikke blot til den ene Side. Da Regeringen senere fremsatte sit Valutaforslag, fik det det igennem i Folketinget, og det kom til Overenskomst med Landstinget om det. Landstinget var Regeringen behjælpeligt med at gennemføre Valutaforslaget. . . . (Socialministeren [Borgbjerg]: Det tog ikke Folketingets Forslag) . . . . Nej, det skal erkendes, at Landstinget satte sit Præg paa det, som efter min Opfattelse gjorde Forslaget bedre, end det var fra Regeringens Side; og det taler til Regeringens Ros — det plejer jeg altid at sige, at man skal ogsaa anerkende Modstanderne; og jeg skal give dem den Ros, at de tog det fornuftige Forslag, som den Gang blev fremsat; og det er jo det eneste Forslag af nogen Betydning, som er kommet fra Folketinget til Landstinget. Og med Hensyn til det Arbejdsløshedsforslag, som var fremme i Oktober—November, da laa Forholdet jo saaledes for den høje Regering — det ved jo alle —, at hvis den højtærede Socialminister havde haft Magt, som han havde Agt, kunde han have faaet og vilde gerne have haft en Overenskomst med Landstinget om dette Forslag; og han kunde jo have faaet en Overenskomst, som efter den højtærede Ministers Opfattelse var bedre end den, han naaede gennem Fællesudvalgets